

КОНЦЕРТ НА РУСЕНСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ

Осмият Мартенски музикален фестивал в Русе и този път по традиция бе открит от русенските филхармонии. След встъпителното слово на председателя на фестивалния комитет нар. артист Любомир Пипков колективът под диригентството на Ал. Владигеров изпълни произведението от Вес. Стоянов, П. Владигеров и Л. Пипков. Интересно беше да се чуят в една вечер три творби, бележещи върхови точки на ранния български симфонизъм.

Гротескната сюита „Бай Ганю“ е класически образец на онази програмна линия на развитието в нашето музикално изкуство от 30-те години, която до голяма степен се свързва с битовата изобразителност на българската литературна класика от началото на века и разкрива на нейна основа цялото жанрово и ритмо-интонационно богатство на българския фолклор. Установявайки периметрите на националния музикален стил, в нея се определя цялата ритмо-интонационна лексика на нашата музикална култура от това време. Нейното фолклорно красноречие се свързва особено органично с такъв типичен сюжет като „Бай Ганю“. Изпълнението на подобна музика, внушаваща определени образни и

дори сюжетно-ситуационни асоциации, е задача трудна, но благодарна. Това позволява едно пълно, дори на места драстично използване на тембровите краски, но и изисква вярно намиране на пропорциите на музикалното повествование.

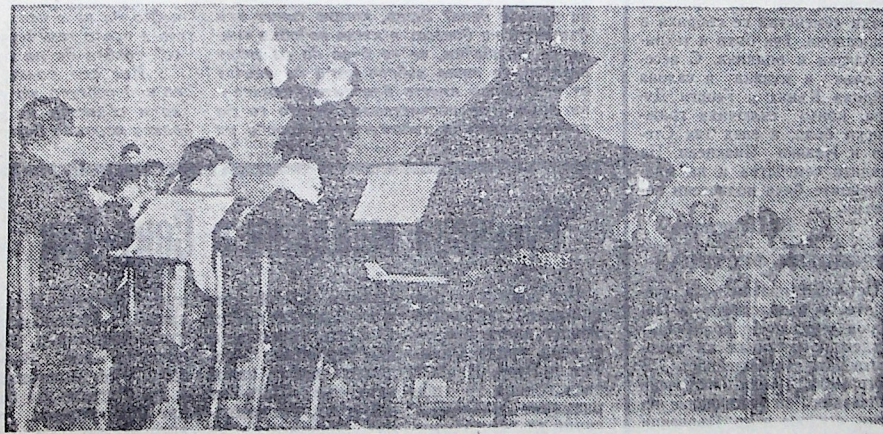
Александър Владигеров е диригент с подчертан вкус към щедро използване на цялата маса и динамическа амплитуда на оркестровия звук. Той постигна едно крайно интензифициране на творбата на Веселин Стоянов, което в общия план на динамическото разпределение бе колкото живописно, толкова и съразмерно. Особено ефектно бе противоставянето на сочната гротескност на първите три части с неситения лириزم на последната част с нейната поетична възвишеност и ярка, но съдържана емоционалност. Този авторски обусловен и интерпретаторски реализиран контраст придале на произведението истинска уравновесеност при цялата му образна пестрота и многообразие.

Вторият концерт на П. Владигеров, жанрово близък със своята фолклорно-битова изобразителност по принципите на програмния български симфонизъм, предлага сходни изпълнителски проблеми. В авторската

интерпретация на композитора и диригентското сътрудничество на Александър Владигеров той се разкри в цялата си келейдоскопична пестрота от свежи народни ритми и мелодии.

Изпълнението на Първата симфония от Любомир Пипков бе едно преживяване от друг

ред с дълбоко личното отношение към фолклорната субстанция тук за пръв път в нашата инструментална музикална култура се появяват някои и днес актуални интонационни идеи, като например частичното абсорбиране на някои битоващи масови интонации — една идея, коя-

Народният артист Панчо Владигеров изпълнява Втория симфоничен концерт за виоли и съпровод с Русенската филхармония под диригентството на Александър Владигеров

порядък. Кръпно завоевание на българската симфонична култура от 40-те години, то ѝ придава едно ново измерение, непосредствено приближавайки я до естетическата и техническа проблематика на общоевропейското музикално изкуство от това време. При цялата национална конкретност на музикалния език, тази творба носи обобщено и естетически многозначно интонационно съдържание. На-

то представлява смел поглед в бъдещето и която ще добие особено значение за по-нататъшното развитие на българския симфонизъм. Основният интерпретационен проблем при реализирането на тази творба възниква от необходимостта да се разкрие цялата многозначност и богатство на музикалното съдържание, като при това се запази присъщата на композитора дискретност на музикалния из-

каз. В този смисъл би могло да се пожелае едно по-сдържано използване на оркестровата звукова маса, което би направило по-релефни както интересните интонационни детайли на произведението, така и неговата тънко диференцирана оркестрация. Особено важно е това за първата и третата част от произведението, характерни с мотивното си изобилие, което пред полага едно изградено, базирано не толкова на звукова ин-

сти концерт за виоли и съпровод с Русенската филхармония под диригентството на Александър Владигеров

тензивност, колкото на релефно и вътрешно уплътнено разкриване на детайлите.

В сърдечната атмосфера, създадена от русенската публика на откриването на Мартенските музикални дни, изпълнението на тези три произведения на българската симфонична класика се превърна в истински празник, във вълнуващ творчески контакт между автори, изпълнители и публика.

С. Петрова